

La postveritat serà una mentida: El jutge Llarena va a totes.

written by Lluís Busquets | 6 de febrer de 2018

El passat 27-X-17, M punt Rajoy i SSS van imposar inconstitucionalment el 155 i eleccions a Catalunya per al 21 de desembre pensant guanyar davant dels sobiranistes. El ministre Íñigo Méndez de Vigo, l'endemà, el 28-X, declarava a l'agència Reuters que Puigdemont «tenia tot el dret a presentar-se a les eleccions» i el passat 3-XII, quan ja s'havia decretat presó provisional per al Sr. Junqueras, els Jordis i set consellers, el mateix ministre va subratllar que els empresonats «podien presentar-se perfectament a les eleccions». Si durant tot aquest temps ningú no ha posat en dubte que Puigdemont i els quatre consellers de Brussel·les poguessin formar part d'«una llista per ser diputats al Parlament», ¿qui és ara el TC per canviar les regles de joc a mig partit amb el seu nyap del passat 27-I per treure'ls a ells el dret cívic i polític de presentar-se i als ciutadans de votar-los? El TC va interpretar que la simple impugnació pot dur a suspendre allò contra el qual s'ha recorregut, sense necessitat que abans calgui pronunciar-se sobre si el recurs en si s'admet o no a tràmit. Un fet insòlit fins i tot per a *La Vanguardia* perquè l'art. 7 de la Llei que regula el funcionament del TC recull que la impugnació d'una disposició autonòmica «produeix» la seva suspensió automàtica. És a dir, el TC s'ha carregat el seu propi reglament per no pronunciar-se si admet o no a tràmit la impugnació... I va envair atribucions del Parlament català responent a qüestions per a les quals no està autoritzat. El M.H. president Puigdemont es podia presentar a la investidura sempre que tornés abans a Espanya i aconseguís el permís del jutge Llarena, del Tribunal Suprem, que per constituir la mesa del Parlament no havia

donat permís als electes per a cap trasllat i els havia proposat el vot delegat. És a dir, havia d'aconseguir un permís que el jutge no donaria. Això és com si en un partit de futbol entre els equips A i B, l'àrbitre fes jugar quatre futbolistes d'A amb els peus lligats, i, vist que així i tot guanyen, el president de B impugnés la partida davant del president de la Federació i aquest, sense pronunciar-se si admetia o no la impugnació, fes jugar, canviant les regles del joc, l'equip A amb les mans del porter lligades tot propalant que això no era saltar-se cap reglament.

I així estem... El govern havia dit que acceptarien els resultats del 21D perquè pensaven guanyar i ara veiem que no els accepta. En una de les declaracions de Méndez de Vigo se li escapà de dir que els empresonats i exiliats (ell en deia "fugats", esclar) «es podien presentar a les eleccions i exercir l'oposició democràtica». És a dir, es podien presentar a perdre, però no a guanyar. Què ens havíem pensat els partidaris del sobiranisme!

I mentre l'àrbitre Llarena es negava a deslligar els peus de Junqueras i Sánchez per "conjurar la seva persistència i reiteració delictiva", el ministre d'Interior del president de B, que tenia Puigdemont controlat a Brussel·les per via del Centre Nacional d'Intel·ligència, malversava diners fent tota mena d'escarufs i de controls als passos fronterers per accontentar certa premsa "miserable y canalla" (Valle-Inclán dixit a *Luces de bohemia*).

Parlant més seriosament, el 29 de gener, Llarena dictava una providència i denegava el permís per assistir a l'anunciada sessió d'investidura del dia 30 al líder d'ERC, Oriol Junqueras, i al de l'ANC, Jordi Sánchez, electes amb tots els drets. I ho feia malèvolament, arrissant el rínxol, per conjurar la seva reiteració delictiva –deia–, en què "amb mobilització ciutadana", van "aprovar lleis, pressupostos i actuacions orientades a la segregació unilateral de Catalunya enfront de la resta de l'Estat, prescindint de l'ordenament

jurídic i de les resolucions del TC.” Com és palès, a l’home se li veu el llautó, ja que segueix tretze són tretze d’encausar-los per sedició i rebel·lió. En aquesta providència s’ha d’excusar –els del Suprem també l’espifien– que en resolució del passat 11-G inclogués la denegació d’assistir al Parlament a J. Sánchez i J. Forn, sense que els seus advocats ho haguessin demanat formalment, juntament amb la de Junqueras, perquè la seva situació era “coincident”, tot i inventar-se la figura d’»incapacitat legal prolongada”, potestat del Parlament. Ara, però, deixa pendent la resposta a Forn, que renuncià a la seva acta i a la política. I pitjor: a l’hora de respondre l’argument de les defenses, que adduïen el precedent de Juan Carlos Yoldi (el 1987 el Tribunal Superior de Justícia de Navarra va concedir-li un permís per anar a la sessió d’investidura del Parlament Basc), reitera que el seu dret de representació política no està pas restringit, però que se’ls investigava per delictes “molt greus”. Per al magistrat continuen vigents els “riscos” de Junqueras per dos motius: 1) “manté les seves funcions de representació que tenia quan va perpetrar els fets que s’investiguen”; 2) “el seu lideratge es pot tornar a manifestar amb mobilitzacions ciutadanes violentes i confrontades al marc social de convivència.” De nou es jutgen intencions. Però l’home rebla el clau, per si no ens havia quedat clar: “La causa no és contra un projecte polític (oh là là!: ha entès que l’independentisme és un projecte polític!) sinó per l’execució d’un procés delictiu concertat des d’institucions catalanes amb col·laboració d’entitats civils!”

Pobre Jutge Llarena! Amb una carrera judicial com la seva, hagués quedat com un senyor si hagués volgut investigar la veritat, si hagués volgut saber la veritable biografia pacifista de Jordi Sánchez i Oriol Junqueras... Però ni vol ni l’hi importa. Li interessa només quedar bé amb certa premsa que ja hem qualificat valleinclanescament. Treballa per imposar la postveritat. Per això va retirar l’euroordre contra Puigdemont i els consellers de Brussel·les. Allà no farien la

bestiesa que ell vol fer, inculpar-los de sedició i rebel·lió sense haver existit cap mena de violència. Una postveritat que és una mentida. El 20-IX Cuixart i Sánchez van demanar a la gent que agafés les armes llargues que hi havia en el jeep on van pujar (la guàrdia civil els demanà que hi pugessin per fer retirar la gent i ningú no va tocar les armes); l'1-0 els catalans vam apallissar la policia (totes les TV del món ho van testimoniar); el 10-0, deixant la República en *stand-by* davant les TV de tot el món, el president Puigdemont no va fer cas a Tusk (li'n va fer, i el president europeu el deixà a l'estacada); Puigdemont, tot i que se li havia promès que no s'aplicaria el 155 (se li va dir que ja estava en marxa i no tenia res a frenar), el 27-0 proclamà la República i demanà a la gent congregada davant del Parlament que es revoltessin i resistissin (davant del perill d'intervenció de l'exèrcit, assenyadament no ho va fer i no publicà cap proclamació al DOGC)...

A Llarena no li interessa el joc democràtic i saber que el 21D el govern del PP va perdre les eleccions imposades per Rajoy, i els catalans ens vam guanyar el dret d'investir president a qui vam votar. Ha esdevingut un criat del govern i del TC, pobre Llarena. Ho ha dit SSS interpretant l'anterior: "Si Puigdemont torna, ha de demanar permís a Llarena per ser investit." I ho diu quan la premsa esmentada espera veure Puigdemont tancat en una gàbia i passejat per la Castellana. Pobre Jutge Llarena! Si Puigdemont hagués tornat, l'hauria hagut d'enviar a la presó preventiva i retenir-l'hi com ha fet i fa injustament amb Junqueras i no l'hauria deixat investir, amb una postura autoritària i antidemocràtica cent per cent. Contra la voluntat d'un poble! Pobre Llarena, si Puigdemont torna... Serà el primer jutge en clara i explícita oposició a la democràcia a Europa! Està enxarxat en la teranyina del PP i no fa res per sortir-ne. És un bon home, però no s'adona d'on l'han ficat entre uns i altres. Si voleu, envieu-li cartes al Tribunal Suprem (Plaza Villa de París, s/n, 28004 Madrid). Feu-lo ser conscient d'on és i en quin parany l'han posat.

Amb la interlocutòria a l'exconseller Forn del passat 2 de febrer, Llarena es retratà jutjant intencions, argumentant ideològicament i dibuixant una Catalunya en plena insurrecció. Era una veritable ordre de processament, el qual, inquisitorialment, no jutjava fets o accions sinó que deixava entendre que ni tan sols es pot tenir un pensament independentista. Pitjor: ho va fer després d'escoltar a la vigília el Sr. Diego Pérez de los Cobos, responsable de l'1-0. Aquest senyor, contra la jutgessa Mercedes Armas –que el 27-IX, pocs dies abans de les pallisses, manà que es prenguessin les mesures necessàries per impedir el referèndum “sin afectar la normal convivència ciutadana”–, declarà que fer complir la llei era superior a l'ordre social i ciutadà tot afegint que els mossos no havien col·laborat prou. Es nota que Llarena voldria fagocitar la causa contra Josep Lluís Trapero i tot. És a dir, que ha rebut ordres de no deixar rama verda.

Com va dir-li i teledirigir-lo el ministre Català, sense cap judici ni sentència definitius, un cop Llarena hagi acabat la instrucció de Junqueras, Forn, Sànchez i Cuixat, si s'acusa de rebel·lia (i en poden estar segurs que els n'acusarà), quedaran suspesos automàticament per exercir cap càrrec públic, cosa que equival a la inhabilitació. S'entén, doncs, perfectament per què el jutge els reté tan injustament segrestats a la presó. Els vol aplicar l'article 384 bis de la Llei d'enjudiciament criminal que iguala els individus terroristes amb els rebels i ho fa d'aquesta manera (en castellà, no fos cas): «Firme un auto de procesamiento y decretada la prisión provisional por delito cometido por persona integrada o relacionada con bandas armadas o individuos terroristas o rebeldes, el procesado que estuviere ostentando función o cargo público quedará automáticamente suspendido en el ejercicio del mismo mientras dure la situación de prisión.»

Sense paraules. El govern del PP ha manat que no es tregui cap pres polític de la garjola (i Llarena no ho farà!) justament

per inhabilitar-los. Després, Llarena, sense presses ni pauses, anirà per Puigdemont i els altres consellers que són a Bèlgica, retornant a l'euro-ordre. Veurem si Bèlgica els deixa extradir per rebel·lió, o ho fa per delictes menors, però ben segur que no es voldrà posar contra l'Estat espanyol i els exiliats també acabaran carregant-se-la. En el fons, van a totes. *Delenda est Catalonia!* Arribats a aquest punt d'imposició de la postveritat, hom es pregunta si no hauria estat millor continuar la proclamació de la República el passat 27-X, encara que l'exèrcit hagués intervingut amb foc real, com estava preparat per fer: ¿estariem pitjor que estem ara, humiliats a més no poder, amb una progressiva imposició de la mentida i uns judicis amb els quals es busquen condemnes per intencions i no per fets? Res d'estrany que el passat 3 de febrer, segons *Crònica Global* un col·laborador de Puigdemont es reunís amb un enviat del govern a l'hotel Casa Fuster de Barcelona per explorar una sortida digna al M.H. i una rebaixa dels càrrecs judicials, malgrat des del PP –tot són rumors– no s'hagi pres ni tan sols en consideració aquesta possibilitat.

Vist que molts experts i fins i tot alguns magistrats no veuen gens clares les maniobres i actuacions de l'Excm. Sr. Pablo Llarena, quan portin les seves actuacions a Estrasburg, no podrà pas dir que no estava avisat. Ell sap perfectament que el 384 bis neix després de l'article 55.2 de la Constitució Espanyola, que regula primerament l'estat d'excepció o de setge a l'Estat espanyol. I que el 1987, el TC interpreta el concepte "rebel" i l'equipara amb l'ús il·legítim d'armes de guerra o explosius per trencar l'ordre constitucional. Pitjor: segons l'art 55.2 de la Constitució, qui apliqui l'article 384 bis al cas d'un presumpte delicte de rebel·lió, on en cap cas s'han usat il·legítimament armes de guerra, munició i explosius, incorrerà en "responsabilitat penal" si fa una "utilització injustificada o abusiva" d'aquesta prerrogativa, segons ha explicat Agustí Carles, membre de Constituïm i assessor legal de Forcadell. I afegeix: "si el jutge Llarena aplica aquest precepte als representants polítics

independentistes, pot incórrer en responsabilitat penal per violació dels drets i llibertats fonamentals recorreguts per la llei. Aleshores, qui podria resultar querellat i –en el seu cas– inhabilitat, seria el mateix Jutge del Suprem”.